Peter Rørdams feltprædiken Påskedag

Taler
Peter Rørdam
Præst

Dato
27. marts 1864

Sted
Fredericia

Omstændigheder
Prædikentekst
Markusevangeliet kapitel 16, vers 1-8

Marc. 16. 1—8.

Som den gyldne Sol frembryder
Gjennem den kulsorte Sky,
Og sin Straaleglands udskyder,
Saa at Mørk og Mulm maa flye,
Saa min Jesus af sin Grav,
Og det dybe Dødsens Hav,
Opstod herligt fra de Døde?
I en Paaske Morgenrøde.

Men angaaende Herrens Opstandelse, hører saa dette Evangelium: Søndag Morgen, ikke Mandag Morgen, men Søndag Morgen, ret som det gryede ad Dag, skede der et stort Jordskjælv. Et Blad kan ryste, skjælve og bæve; et Menneskehjerte kan ryste, skjælve og bæve; men ogsaa Jorden kan ryste, skjælve og bæve: „Alt staaer i Guds Faderhaand." Søndag Morgen skede der et stort Jordskjælv; thi Herrens Engel foer ned fra Himlen og væltede Stenen fra Graven.

Iveien laae en Steen fuldsvar.
Den vælted bort en Engel klar.
Der stod en Vagt for Gud i Muld
Den blæste Engelen omkuld.

Da Engelen havde væltet Stenen fra Graven, reiste Vorherre Jesus Christus sig i Graven; hans Sjæl kom tilbage fra de Dødes Rige, og den gik ind i Legemet; han kunde atter see og høre, tale og røre sig gjennem sit Legeme; og han stod op af

Graven og gik frem af Graven — i Udødelighed og i Herlighed og i Kraft; thi Vorherre Jesus Christus, han er Opstandelsen og det evige Liv — stærkere end Synden og Døden, Helvede og Djævlen; havde Djævlen været stærkere end Vorherre, havde Djævlen visselig bundet Vorherre og lukket for ham, at han ei skulde komme ud igjen og op igjen og ødelægge hans Rige. Men lovet være Gud, Vorherre Jesus Christus er Djævlens Mester, baade stærkere og snildere end Djævlen! Livet er stærkere end Døden, Lyset er stærkere end Mørkets Fyrste, Sandheden er stærkere end Løgnens Fader — til evig Trøst og Glæde for Eder, der ere af Sandhed, og elske Vorherre Jesu Christi Herligheds Aabenbarelse, og begjære at leve et evigt Liv med Herren i Udødelighed og i Herlighed og i Kraft — thi Jesus Christus er Opstandelsen og det evige Liv baade for vor Sjæl og for vort Legeme.

I denne Verden og paa denne Side Graven møde vi megen Feighed; de, som skulde holde med os, de flye i Farens Stund. I denne Verden og paa denne Side Graven møde vi Forræderi; de, som skulde støtte os, holde tidt med vore Fjender. I denne Verden og paa denne Side Graven møde vi det bittreste Had; de, som skulde forsvare os, reise sig imod os. Vorherre maatte see paa, at alle hans Venner flygtede; „jeg saae mig om, men der var ingen Hjælper, jeg forbavsedes over, at Ingen stod mig bi". Vorherre maatte see paa, at hans egen Ven Judas forraadte ham. Vorherre maatte see paa, at Øvrigheden reiste sig imod ham. Men kjære Venner! paa Tider er Menneskehjertet, Hjertet, som slaaer i dette Bryst, baade feigt, troløst og ondskabsfuldt; hvert Menneske prøve sig selv! hvert Menneske dømme sig selv!

I denne Verden og paa denne Side Graven møde vi en Strøm af Synd! men Søndagen er den store Seiersdag, den store Opstandelsesdag, Dagen, der forklarer os, at vi, som høre Vorherre til, har de bedste Dage tilsidst. Thi uagtet al den Feighed, alt det Forræderi og al den Ondskab, der mødte Herren, Søndag Morgen stod han dog op fra de Døde, og han stod op, frelst fra alt Ondt paa Sjel og Legeme, Gods og Rygte. Thi Vorherre kom ikke tilbage fra Graven som et Spøgelse eller som en Aand. Men han kom tilbage som et virkeligt levende Menneske, baade med Sjæl og med Legeme, med Kjød og med Been; og han kom tilbage til sin egen By, og til sit eget Land og til sit eget Folk, til sine egne Venner, sine Venner til Fryd, men sine Fjender til Skræk. Thi han samlede sine Venner igjen, — og hans Venner frydede sig, da han stod midt iblandt dem. og sagde: „Fred være med Eder! seer mine Hænder og min Side." Hyrden samlede sine Faar, og han talte dem — og han havde dem allesammen; han havde ingen

af dem mistet, uden det ene Fortabelsens Barn — som elskede Mørket høiere end Lyset.

„Verden seer mig ikke mere, men I see mig; thi jeg lever, og I skulle leve," saa taler Herren til sine Venner; og saa taler Herren: „Den, som elsker mig, aabenbarer jeg mig for."

Kjære Venner! Sagen er, at vi, af Na turen Syndens og Dødens Trælle, komme i virkeligt personligt Samfund med Vorherre Jesus Christus, han som er Opstandelsen og det evige Liv, at vi, ved hans Livskraft i os, maae komme til at leve et evigt Liv midt i denne Verden, fuld af Grave, af friske Grave og af flettede Grave! thi er vi ikke sikkre og visse paa Syndernes Forladelse, Kjødets Opstandelse og det evige Liv — altsammen ved Vorherres Jesu Christi Naades Kraft i os, saa er vi de usseligste af alle Mennesker. Hvad skulde da styrke os til at vove Liv og Lemmer for Fædrenelandet? Hvad kunde det nytte os, om der blev vunden en Krands af Palmer om vor Tinding, dersom de Retfærdiges Opstandelse ei var tilkommende! Men er de Retfærdiges Opstandelse tilkommende, — og den er tilkommende, saa vist som Herren er opstanden, og hans troende Menighed er fuldgyldige Vidner om hans Opstandelse — hvad skader det os da, om vi sætte Livet til for de Folk, vi nu elske; thi lang Reise eller kort Reise, det er ikke Sagen, men dette er Sagen, at vi stride den gode Strid, og vinde Kronen, saa vi samles med den levende Christus — vor Retfærdighed og Fred og Glæde.

I, som nu begjære at leve et evigt Liv med Herren, hører saa videre om den store Paaskemorgen. Søndag Morgen gik 3 Qvinder, ikke 3 Mænd, men 3 Qvinder, Maria Magdalena, Maria, Jakobs Moder: gik alene til Graven, for at salve Herrens Legeme.

Det var en tung, dog listig Gang,
De gik as Kjærlighedens Tvang.

Som de vandrede tilsammen, talede de om den store Steen, hvem der skulde hjælpe dem Stenen fra Graven, thi den var meget stor. Da de nu saae, at Stenen var væltet bort, gik de ind i Graven, hvor de saae en ung Person sidde ved den høire Side, og han havde lange hvide Klæder paa. Men Engelen var ung, ikke gammel og graa — thi han kom fra det Land, hvor der hverken er Alderdom eller Svaghed, men evig Ungdom og evig Skjønhed og evig Kraft; men evig

Ungdom, Skjønhed og Kraft — det er det, Du elsker og begjærer! Engelen var ung, og han havde lange hvide Klæder paa, ikke sorte, thi han kom fra det Land, hvor der hverken er Synd eller Sorrig, men evig Uskyld, evig Reenhed og evig Glade; men evig Uskvld, evig Reenhed og evig Glæde, det er det, Du elsker og begjærer. Engelen sagde til Qvinderne: „frygter ikke!" Kjære Venner! Vi kan Alle blive bange, stundom naar vi mindst ønske det, thi Alle ere vi Syndere, men Synden er Moder til Frygt. Men Englene ere ukjendte med Synd, og derfor ukjendte med Frygt. „Frygter ikke", sagde Engelen til Qvinderne, „I lede efter Jesum af Nazareth, den Korsfæstede, men han er her ikke, han er opstanden! Her er kun Stedet, hvor de lagde ham. Men gaaer bort og forkynder hans Discipler og Peder, at han gaaer forud for Eder til Galilæa, der skal I see ham!"

Troen kommer af Hørelsen, „som vi høre, saa vi troe"; men, er det yndigt og sødt at høre Evangeliet om Herren, det er dog bedre at tale med Herren selv.

Saa gik Qvinderne ud af Graven — ud hvor Solen skinnede og Fuglene sang; og som de gik fra Graven, forat bringe Opstandelsens Budskab til Herrens Venner, kommer Vorherre selv dem imøde; og Vorherre gik dem ikke forbi, men han gik hen til dem og talede med dem og sagde til dem: Hil være Eder, frygter ikke, men gaaer bort, og forkynder mine Brødre, at drage til Galilæa, og at de der I skal see mig — „Den, som elsker mig, ham aabenbarer jeg mig for," saa taler Herren.

Der er Mennesker, som helst vil have deres Christendom paa anden Haand, de vil nok høre en Prædiken om Vorherre; men at have deres Christendom paa første Haand, selv at tale med Vorherre, det skytte de ikke om; de vil helst have i det Taagede og Dunkle. Der er Mennesker, som kan forlige sig med Alt hvad der udgiver sig for Christendom, kun den ene sande Tro og Daab vil de Intet høre om.

Men I, som ei kan nøies selv med en Engels Prædiken om Vorherre, men begjære selv personligt at tale med ham, som er Opstandelsen og det evige Liv, Slangens Betvinger og Menneskenes Frelser, mærker Eder nøie dette Evangelium: „Vi ere begravne med Christus ved Daaben til Døden, at ligesom Christus er opreift fra de Døde formedelst Faderens Herlighed, skal ogsaa vi vandre i et nyt Levnet."

Kjære Venner! ved den hellige Daab saae vi Vorherre Jesus Christus selv i tale. Ved den hellige Daab taler Vorherre Jesus Christus til os — thi han er levende,

har baade Mund og Mæle; og han taler saaledes: frasiger Du Djævlen med alle hans Gjerninger og alt hans Væsen? og saaledes: troer Du paa Gud Fader, og paa Gud Søn, og paa den Helligaand, paa Søndernes Forladelse, Kjødets Opstandelse og det evige Liv? som Ordene lyde efter vor apostoliske Troesbekjendelse: og saaledes: jeg døber Dig i Navnet Faderens og Sønnens og den Helligaands! Dine Synder ere Dig forladte, Fred være med Dig! Jeg vender mig derpaa til Eders Samvittighed og taler saaledes: I, som høre denne Herrens Røst, I, som elske denne Herrens Røst, I, som drage Eders Livsnæring ud af dette Ord, Herren har talet til Eder — I veed ud af Eders Livs Erfaring, hvad det vil sige, at leve er evigt Liv med Herren, som det kan leves alt paa denne Side Graven, og hvad det vil sige, at Herren aabenbarer sig for os —; og I veed, at Herren er død for Eder, og at han er opstanden for Eder, thi ved Ordet — som I troe og holde fast paa, drager Herren vore Hjerter og Tanker bort fra Djævlen, og fra Verden og fra Kjødet — men op til sig og ind i sig; og ved Ordet, som vi troe og holde fast paa, kan vi see langt — lige ind i Guds klare Himmel, og vi kan see lige til den store Paaske Morgen, da Herren kommer, og alle Gravene stal aabnes — thi de Dødes Opstandelse er tilkommende, de Retfærdiges og de Uretfærdiges.

I, elskelige Venner! som har oplevet Evighedens Foraar i Eders Hjerter og veed, hvad Vorherre formaaer ene og alene ved sit Ord og ved Menneskehjertets Tro paa Ordet. I haabe ogsaa, at den Engel, som væltede Stenen bort fra Graven, skal komme til os og vælte den store Steen bort, som nu tynger paa det danske Folkehjerte — Vorherres Jesu Christi Kjærlighed til Ære, det danske Folk og den danske Menighed til Glæde! Saa forlader Eder paa Vorherres Jesu Christi Kjærlighed og store Magt; Herren er nær, og han kommer!

Amen!

Kilde
Rørdam, Peter: Fireogtyve Feltprædikener, samt een Prædiken, holdt i Taarbæk Skovkapel, Kjøbenhavn: Th. Michaelsens & Tillges Forlag, 1864

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags
Den anden slesvigske krig 1864, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 1800-tallet, Påskedag

URI
https://www.dansketaler.dk/tale/peter-rordams-feltpraediken-paskedag